

CONTRACTUL DE FIDEIUSIUNE ÎN REGLEMENTAREA PROIECTULUI CODULUI CIVIL ROMÂN

Asist. univ. drd. Alexandru Mihnea Găină
Universitatea din Craiova

The new elements brought by the foreseen regulations are: the bail is seen as being an agreement among other agreements and not as a form of guarantee for the obligations, separately from the other forms of warranty; the elimination of the possibility to guarantee under worse conditions than the main obligations; the introduction of the notion of "assimilated bail" which means that bailer is the bondsman of the authorized agent who granted a loan to a third person on his behalf; the elimination of the bondsmen/solidarity; the establishment of the obligation for the debtor to notify the bondsman on the payment or the fulfilment of the obligation; the introduction of new clauses that cease the bail agreement. Taking into account the news brought by the Draft Civil Code, we estimate that the former regulation would be considerably improved harmonizing the legislation in this field to the social, economic and legal situation in Romania and to the European provisions.

1. Noțiunea de garanție. În literatura juridică¹, noțiunea de garanție a fost definită pornindu-se de la dreptul de gaj general pe care-l are creditorul (creditorii) chirografar împotriva debitorului (debitorilor) pentru executarea obligațiilor ce-i incumbă acestuia din urmă. Astfel, prin garanție se înțelege prerogativele², suplimentare dreptului de gaj general al creditorului, pe care acesta îl are pentru garantarea executării obligațiilor debitorului principal.

2. Clasificarea garanțiilor. În doctrină, opinia, unanim acceptată, cu privire la clasificarea garanțiilor este că acestea sunt de două feluri: a) garanții personale³ - constau în obligațiile asumate de o persoană sau mai multe, altele decât debitorul, de a executa obligația acestuia din urmă dacă el însuși nu o face; b) garanții reale⁴ - constau în acordarea unor drepturi reale accesorii de către debitor, creditorului, asupra unor bunuri mobile sau imobile individualizate prin care i se conferă acestuia din urmă atribute preferențiale și de urmărire pentru îndeplinirea creanței.

3. Reglementare juridică. Fideiusiunea (cauțiunea), în actuala reglementare din Codul Civil, se regăsește în cuprinsul Cărții a III-a, Titlul al XIV-lea (art. 1652-1684). Față de actuala reglementare în care fideiusiunea este reglementată alături de celelalte

¹În acest sens a se vedea: C. Stătescu, C. Bârsan, *Tratat de drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, Ed. Academică a Republicii Socialiste România, București, 1981, p. 396; C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *Tratat de drept civil*, vol. II, Ed. All, București, 1997, p. 636.

²Aceste prerogative constau în prioritatea creditorului față de alți creditori, posibilitatea îndeplinirii creanței de la un terț etc.

³Singura garanție personală este fideiusiunea sau cauțiunea.

⁴Sunt garanții reale gajul, ipotecile, privilegiile și chiar dreptul de retenție.

forme de garantare, în Proiectul Codului Civil adoptat de Senatul României⁵ se observă o *diferențiere formală*, constând în faptul că fideiusiunea este reglementată ca un contract, alături de celelalte contracte, în Cartea a V-a, Titlul al VII-lea, Capitolul al XV-lea (art. 1725 – 1758), precum și că se renunță la folosirea termenului sinonim de cauțiune. Considerăm că reglementarea fideiusiunii ca un contract civil special este mai potrivită.

În continuare, ne vom rezuma la a prezenta contractul de fideiusiune având în vedere în special reglementarea acestuia din Proiectul Codului Civil, precum și elementele de noutate aduse prin acesta. În art. 1725 din Proiect contractul de fideiusiune este definit ca fiind acel contract prin care o persoană, denumită fideiusor, se obligă față de creditor să execute obligația debitorului principal dacă acesta din urmă nu o execută. Față de actuala reglementare se poate observa faptul că legiuitorul a insistat pe faptul că fideiusiunea este în primul rând un contract și apoi o formă de garantare a obligațiilor. Considerăm că, având în vedere realitățile juridice și scopul fideiusiunii, aceasta este într-adevăr un contract de garantare a executării obligațiilor. Renunțarea la termenul de „cauțiune” folosit ca sinonim pentru „fideiusiune” considerăm că este binevenită, avându-se în vedere faptul că termenul de „cauțiune” este folosit în dreptul procesual civil, în special în materie procesual civilă cu un alt sens și sub o altă formă⁶, eliminându-se astfel orice confuzie între cele două instituții juridice.

4. Caractere juridice. Contractul de fideiusiune prezintă următoarele caracteristici: *este un contract accesoriu*, adică depinde de existența contractului principal și urmează calea acestuia, cu următoarele consecințe: valabilitatea contractului de fideiusiune este condiționată de valabilitatea obligației principale (art. 1728 alin. 1 din Proiect)⁷, iar întinderea fideiusiunii este limitată de întinderea obligației principale, neputându-se garanta peste aceasta, inclusiv accesoriile ei (dobânzi, penalități, daune și chiar cheltuielile ocazionate de urmărirea și executarea silită)⁸; *este un contract consensual*, adică acordul de voință exprimat în mod valabil este suficient pentru încheierea valabilă a contractului de fideiusiune; *este un contract unilateral* deoarece obligația de plată revine numai fideiusorului față de creditor, acesta din urmă neavând nici o obligație; *este un contract cu titlu gratuit*, fiindcă fideiusorul nu urmărește o contraprestație a creditorului.

5. Forma contractului. Așa cum prevede art. 1726 din Proiect, contractul de fideiusiune trebuie încheiat în formă scrisă, aceasta fiind o condiție cerută *ad probationem* și nu *ad validitatem*. Considerăm că, atât din rațiuni practice (valorificarea mai rapidă a drepturilor creditorului), cât și pentru a se proteja creditorul, ar fi fost binevenită impunerea formei autentice și/sau calificarea contractului de fideiusiune ca fiind titlu executoriu pentru creditor împotriva fideiusorului, chiar și în situația în care contractul principal nu este astfel calificat.

⁵În cuprinsul prezentei lucrări pentru “Proiectul Codului civil adoptat de Senatul României” se va folosi termenul prescurtat de Proiect.

⁶A se vedea, cu titlu exemplificative, în acest sens art. 279-280, 300, 325, 384, 403, 452, 582, 591-592, 600, etc. din Codul de procedură civilă

⁷De la această regulă există o singură excepție, prevăzută în art. 1728 alin. 2 din Proiect, constând în faptul că un contract de fideiusiune este valabil chiar și în situația în care obligația principală revine unui incapabil cu consecința nevalabilității contractului principal, dar cu condiția ca fideiusorul să fi cunoscut faptul că debitorul principal este incapabil a contracta.

⁸A se vedea art. 1730-1731 din Proiect.

6. Aplicații ale contractului (obligațiile ce se pot garanta). *Regula.* Principiul consacrat de prevederile Proiectului este că orice obligație poate fi garantată printr-un contract de fideiusiune (art. 1728 alin. 1 din Proiect). Avându-se în vedere art. 1728 alin. 1 din Proiect, este lesne de observat faptul că legiuitorul nu a impus nici o restricție cu privire la obligațiile garantate, singura excepție constând în existența valabilă a obligației garantate. Având în vedere caracterul accesoriu al contractului de fideiusiune față de obligația principală, rezultă că nevalabilitatea sub orice formă a acesteia din urmă atrage și nevalabilitatea fideiusiunii⁹.

Excepție. Legiuitorul a instituit o excepție¹⁰ de la regula potrivit căreia obligația principală atrage nevalabilitatea fideiusiunii constând în faptul că garanția subzistă chiar și în situația în care obligația principală a fost declarată nevalabilă, dar a fost contractată de un incapabil, însă, cu condiția ca fideiuserul să fi cunoscut starea de incapacitate a debitorului principal. Cu privire la această excepție, în doctrină s-a pus problema care este rațiunea acestei derogări. Răspunsurile care s-au dat au fost contradictorii. O primă variantă de răspuns¹¹ a fost că o asemenea derogare este admisibilă, motivată de faptul că obligația principală, prin anulare, se transformă într-o obligație naturală ce poate constitui temei juridic al fideiusiunii. A doua variantă de răspuns¹² a fost că o asemenea derogare nu este admisibilă, susținută de faptul că fideiuserul nu are la îndemână o acțiune în regres în contra debitorului principal întrucât obligația naturală nu poate constitui temei juridic al unei obligații valabile.

În opinia noastră, derogarea este inadmisibilă având în vedere caracterul accesoriu al fideiusiunii și lipsa posibilității fideiuserului de a intenta acțiune în regres a împotriva debitorului principal incapabil.

7. Limitele garantării. *Obligațiile existente.* Potrivit art. 1730 – 1731 din Proiect, fideiuserul este ținut a răspunde numai în limitele obligației principale, neputându-se garanta peste obligația principală ori în condiții mai grele. În art. 1731 din Proiect, legiuitorul a specificat expres faptul că fideiusiunea se întinde asupra tuturor accesoriilor obligației principale (dobânzi, cheltuieli de executare silită etc). *Un aspect nou* în textul Proiectului îl constituie eliminarea prevederilor referitoare la faptul că fideiusiunea se poate face și sub condiții mai grele, însă numai pentru o parte din obligația principală¹³. Considerăm că eliminarea acestor prevederi este binevenită și în concordanță cu limitele întinderii fideiusiunii, până la concurența obligației principale.

Obligațiile viitoare sau condiționale. Art. 1727 din Proiect prevede că atât obligațiile viitoare, cât și cele condiționale pot fi garantate printr-un contract de fideiusiune, cu precizarea că obligația de garantare se naște din momentul în care se formează obligația principală.

⁹În acest context, prin nevalabilitate se înțelege orice sancțiune ce se poate aplica obligației principale și/sau contractului de fideiusiune.

¹⁰Este vorba de art. 1728 alin. 2 din Proiect.

¹¹ M. Cantacuzino, n. 589, p. 535 citat de C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu în *Tratat de drept civil*, vol. II, Ed. All, București, 1997, p. 640.

¹²C. Hamangiu, I. Rosetti – Bălănescu, Al. Băicoianu, *op. cit.*, vol. II, Ed. All, București, 1997, p. 640.

¹³Acest aspect este prevăzut de art. 1654 alin. 2 din Codul civil.

“*Subfideiusiunea*”. Prin art. 1729 din proiect s-a instituit posibilitatea ca fideiutorul debitorului principal să fie la rândul-i garantat de un alt fideiutor după aceleași reguli ca primul garant.

Obligațiile cambiale. Acest tip de obligații pot fi garantate de către un fideiutor, însă în acest caz fideiusiunea se numește aval, putând fi dată, potrivit art. 296 din Codul comercial, printr-o mențiune scrisă pe cambie a cuvintelor “*pentru aval, cauțiune etc*”.

Fideiusiunea asimilată. Această formă de fideiusiune este nouă (art. 1732 din Proiect) și presupune faptul că mandantul este fideiutor al mandatarului care a acordat un împrumut unui terț în numele și pe socoteala sa. Considerăm că această prevedere este logică și că apără interesele mandatarului care a contractat în numele și pe socoteala sa, întrucât esența mandatului constă în contractarea în numele și pe seama mandantului, fără ca mandatarul să primească o contraprestație din partea mandantului (art. 1532 din Codul civil).

8. Condiții pentru a contracta. Condițiile¹⁴ pe care trebuie să le îndeplinească persoana fideiutorului sunt: să aibă capacitatea de a contracta; să fie solvabil¹⁵; să domicilieze în raza teritorială a curții de apel unde fideiusiunea trebuie dată.

Capacitatea de a contracta. Cu privire la capacitatea de a contracta, ne vom rezuma la a preciza că fideiutorul trebuie să respecte prevederilor art. 948 și urm. din Codul civil.

Solvabilitatea și insolvabilitatea. Cu privire la solvabilitatea fideiutorului, legiuitorul a instituit două excepții referitoare la criteriile de măsurare a acesteia, astfel: dacă obligația garantată este de natură comercială, măsurarea solvabilității se poate face și după alte bunuri nesuscetibile a fi ipotocate (se știe că ipotoca se poate institui numai asupra imobilelor), în speță bunuri mobile (autoturisme, utilaje sau mașini, etc.) ori alte bunuri; dacă obligația garantată este modică, fără a se face distincție între obligațiile de natură civilă și/sau comercială, măsurarea solvabilității se poate face avându-se în vedere și numai bunurile mobile ale persoanei fideiutorului.

Considerăm că textul de lege este neclar, deoarece nu se precizează ce presupune sau care este întinderea “datoriei modice” și, mai mult decât atât, nu se specifică pentru cine trebuie să fie obligația modică, pentru debitorul principal sau pentru fideiutor. Astfel, *de lege ferenda*, propunem ca obligația să fie modică atât pentru debitorul principal, cât și pentru fideiutor sub aspectul cuantumului (de exemplu, contravaloarea a trei sau cinci salarii minime sau medii lunare pe economie, astfel cum sunt ele stabilite ori publicate de instituțiile abilitate).

În art. 1735 din Proiect se prevede că intervenirea *stării de insolvabilitate* asupra persoanei fideiutorului are drept consecință nașterea obligației în sarcina debitorului principal de a da un nou fideiutor, dacă acesta din urmă a fost ales de debitor, iar în situația în care alegerea a fost făcută de creditor, debitorul este absolvit de această obligație.

O problemă care se pune cu privire la starea de insolvabilitate a fideiutorului este cum se măsoară aceasta. În ceea ce privește starea de insolvabilitate a comercianților, răspunsul ar putea fi dat de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a

¹⁴A se vedea art. 1733 din Proiect.

¹⁵Starea de solvabilitate a fideiutorului se măsoară avându-se în vedere numai bunurile sale susceptibile de ipotecă, exceptând cazul când datoria (obligația) garantată este de natură comercială sau modică (art. 1734 din Proiect).

falimentului unde se prevede ce presupune starea de insolvență¹⁶ a acestora. Cu privire la starea de insolvabilitate a necomercianților, legiuitorul nu face nici o precizare. Având în vedere prevederile art. 1734 din Proiect care reglementează modul de măsurare a solvabilității fideiursorului, se poate deduce, prin analogie, că starea de insolvabilitate se poate măsura tot avându-se în vedere bunurile susceptibile de a fi ipotecate ale acestuia din urmă.

Domiciliul. Analizând comparativ actuala prevedere referitoare la domiciliul fideiursorului (art. 1659 din Codul civil) cu cea din Proiect (art. 1733) se observă faptul că limita teritorială unde fideiursorul își poate avea domiciliul s-a extins, știut fiind că jurisdicția (competența) teritorială a curților de apel este superioară celei a tribunalelor. Față de această condiție de limitare teritorială, considerăm că ea nu trebuie impusă avându-se în vedere în primul rând realitățile socio-economice, precum și principiul libertății contractuale, care este îngrădit prin această limitare.

9. Efectele fideiushiunii între fideiursor și creditor. Obligația fideiursorului. Potrivit art. 1737 din Proiect, creditorul se poate îndrepta, începând de la data scadenței datoriei, împotriva fideiursorului dacă debitorul principal nu-și execută de bunăvoie obligația.

*Beneficiul de discuțiune*¹⁷. Prin beneficiu de discuțiune se înțelege acele excepții pe care le poate opune fideiursorul creditorului principal pentru a nu-și executa obligația. Astfel, fideiursorul poate cere creditorului principal să-l urmărească întâi pe debitor pentru îndeplinirea creanței, și numai dacă acesta nu o face, să-l urmărească pe el. În această situație, fideiursorul este obligat a indica bunurile imobile ale debitorului principal asupra cărora se poate face executarea¹⁸. Față de actuala reglementare (art. 1663-1664 din Codul civil), în Proiect s-a renunțat la faptul că fideiursorul trebuie să invoce beneficiul anterior judecării fondului litigiului cu privire la urmărirea sa și la limita teritorială în care trebuie să se găsească bunurile imobile ale debitorului principal pentru a putea fi urmărite. Considerăm că eliminarea acestor prevederi legale este binevenită, protejând astfel pe fideiursor atât față de creditorii de rea-credință, cât și de debitorul principal. Mai mult decât atât, opinăm că se evită astfel apariția unui litigiu între fideiursor și debitor.

Fideiursorul care opune creditorului beneficiul de discuțiune este obligat a avansa acestuia din urmă cheltuielile pentru efectuarea executării silite a debitorului principal (art. 1738 alin. 3 din Proiect). La art. 1739 din Proiect legiuitorul a instituit o excepție de la această regulă, în sensul că fideiursorul poate opune creditorului toate excepțiile pe care le-ar putea opune debitorul, mai puțin cele derivând din incapacitatea debitorului.

Pluralitatea de fideiursori. Potrivit art. 1740 din Proiect, în situația în care mai mulți fideiursori au garantat același debitor, iar fideiushiunea poartă asupra aceleiași datorii (obligații) aceștia sunt obligați a acoperi întreaga obligație, cu excepția cazului când aceștia invocă beneficiul de diviziune.

Beneficiul de diviziune. Invocarea beneficiului de diviziune presupune posibilitatea fiecărui fideiursor de a cere creditorului ca acesta să-și dividă acțiunea anterior urmării întregii obligații, cu consecința reducerii acesteia la partea fiecăruia dintre fideiursori (art. 1741 alin. 1 din Proiect). Potrivit prevederilor art. 1741 alin. 2 din Proiect, diviziunea obținută de unul dintre fideiursori produce efecte și față de ceilalți, inclusiv

¹⁶Pentru detalii privind starea de insolvență a se vedea art. 36 din Legea nr. 64/1995

¹⁷Art. 1738 din Proiect.

¹⁸Fac excepție bunurile litigioase și bunurile ipotecate pentru garantarea aceleiași obligații, dar care nu mai sunt în posesia debitorului (art. 1738 alin. 2 din Proiect).

asupra stării de insolvabilitate a acestora (dacă starea de insolvabilitate există la momentul obținerii diviziunii, partea din obligație a fideiursorului insolvabil se divide către ceilalți fideiursori; dacă insolvabilitatea survine ulterior diviziunii fideiursorul care a obținut fideiusiunea nu răspunde pentru aceasta). Divizarea acțiunii poate fi solicitată și de către creditor¹⁹. În situația în care unul dintre fideiursori a fost anterior sau devine ulterior diviziunii insolvabil, creditorul nu poate reveni asupra diviziunii.

Solidaritatea fideiursorilor. Actuala reglementare (art. 1662 din Codul civil) prevede instituția solidarității fideiursorilor, însă în cuprinsul Proiectului s-a renunțat la aceasta. Întrebarea care se pune este dacă în această situație se mai poate ca fideiursorii să se oblige și să răspundă în solidar. Considerăm că, atâta timp cât există reglementată instituția privind solidaritatea codebitorilor și având în vedere că fideiursorul este la rândul său un debitor, solidaritatea fideiursorilor poate subzista, însă ar trebui reglementată expres. Solidaritatea fideiursorilor produce ca efecte pierderea drepturilor acestora de a invoca atât beneficiul de discuțiune, cât și beneficiul de diviziune.

10. Efectele între fideiursor și debitor. Plata de către un fideiursor a datoriei debitorului principal către creditor dă naștere la subrogația de drept a fideiursorului în drepturile creditorului împotriva debitorului (art. 1744 din Proiect). Principalul drept care se naște pentru fideiursor este dreptul de regres împotriva debitorului. Dreptul de regres există (subzistă) și poate fi utilizat chiar dacă debitorul a avut sau nu cunoștință despre fideiusiune. Dreptul de regres se poate exercita atât pentru recuperarea plății făcute, cât și pentru dobânzi și cheltuielile ocazionate de recuperarea debitului. Dobânzile și cheltuielile se pot cere debitorului numai din momentul în care acesta a fost notificat (înștiințat) despre plată de către fideiursor, cu excepția situației în care datoria este purtătoare de dobânzi care se pot cere din momentul efectuării plății către creditorul principal²⁰. Potrivit art. 1745 alin. 4 din Proiect, fideiursorul are dreptul de a cere debitorului principal daune-interese.

Un element de noutate adus de Proiect constă în faptul că, dacă fideiursorul s-a obligat împotriva voinței debitorului principal și a plătit, poate folosi numai acțiunile ce se nasc din subrogația în drepturile creditorului (art. 1747 din Proiect).

La fel ca și în actuala reglementare (art. 1672 din Codul civil) în Proiect au fost introduse situațiile în care fideiursorul pierde dreptul de regres împotriva debitorului principal, astfel: dacă fideiursorul a notificat cu întârziere debitorul despre plată, iar acesta, la rândul său a plătit creditorului (art. 1748 alin. 1 din Proiect); dacă fideiursorul a plătit fără să fi fost urmărit de creditor și fără notificarea prealabilă a debitorului (art. 1748 alin. 2 lit. a din Proiect); dacă fideiursorul a plătit fiind urmărit de creditor, fără să fi introdus debitorul în cauză (art. 1748 alin. 2 lit. b din Proiect).

La alin. 3 al art. 1748 din Proiect se prevede în mod expres că, pentru situațiile prevăzute de art. 1748 alin. 2, lit. a și b din Proiect, fideiursorul are dreptul la a intenta acțiune în restituire împotriva creditorului.

O problemă care se pune și care nu este reglementată de Proiect se referă la modalitățile (căile, drepturile, acțiunile) pe care le are la îndemână fideiursorul pentru a-și recupera plata, în situația în care notifică pe debitor cu întârziere, iar acesta la rândul său

¹⁹Art. 1742 din Proiect

²⁰Exemplu în acest sens sunt obligațiile de natură comercială care, potrivit art. 43 din Codul Comercial, sunt purtătoare de dobânzi de la data scadenței fără a fi necesară punerea în întârziere sau chiar și obligațiile civile, dacă părțile, de comun acord au hotărât că nu este necesară punerea în întârziere pentru ca obligația să producă dobânzi.

plătește. Considerăm că, în această situație fideiutorul are dreptul la acțiune în repetițiune împotriva creditorului²¹.

Un aspect novator adus de Proiect constă în obligația pe care o are debitorul de a notifica pe fideiutor despre plata făcută (art. 1749 alin. 1 din Proiect).

Sanctiunea pentru neîndeplinirea acestei obligații constă în faptul că fideiutorul are dreptul la a intenta acțiune în restituire atât împotriva creditorului, cât și împotriva debitorului (art. 1749 alin. 2 din Proiect). Cu toate că legiuitorul nu menționează expres, considerăm că și în situația notificării cu întârziere a fideiutorului de către debitor (după ce acesta plătit), fideiutorul are dreptul de a intenta o astfel de acțiune, dar pierde dreptul de a cere acestuia dobânzile, penalitățile, etc.

Cu privire la situația în care un fideiutor a garantat mai mulți debitori solidari, textul de lege al Proiectului este similar cu cel actual, în sensul că fideiutorul are, împotriva fiecăruia, dreptul la acțiunea în regres pentru întreaga sumă pe care acesta a plătit-o.

Astfel, cum am menționat în cuprinsul acestei secțiuni, fideiutorul are dreptul să ceară debitorului daune-interese dacă a plătit pentru acesta. Dreptul se naște, de altfel, și în situația în care fideiutorul nu a plătit creditorului, dar numai în anumite cazuri²², după cum urmează: fideiutorul a fost chemat în judecată pentru a plăti; debitorul este în stare de insolvabilitate; creditorul s-a obligat să-l elibereze pe fideiutor de garanții într-un anumit termen; datoria a ajuns la scadență, iar fideiutorul nu a invocat beneficiul de discuțiune; a trecut un termen de 3 ani de la nașterea obligației, iar termenul pentru executarea acesteia nu este determinat.

11. Efectele între mai mulți fideiutori. În această privință, textul Proiectului²³ nu aduce nici o modificare. Astfel, fideiutorul are drept de regres împotriva celorlalți fideiutori pentru partea fiecăruia dintre aceștia, dacă acesta a plătit într-unul din cazurile prevăzute la art. 1750 din Proiect.

12. Încetarea fideiusiunii. Chiar dacă textul Proiectului nu precizează expres, considerăm că fideiusiunea încetează prin și pentru acele cauze care sting și celelalte obligații. În materia fideiusiunii, legiuitorul a precizat în Proiect o serie de situații speciale în care fideiusiunea încetează, după cum urmează: dacă fideiutorul nu se poate subroga în drepturile creditorului din vina acestuia din urmă (art. 1754 din Proiect corespunde (este similar) art. 1682 din Codul civil); fideiusiunea pentru garanțiile viitoare (condiționate) poate înceta după 3 ani dacă datoria nu a devenit exigibilă în această perioadă, însă numai cu notificarea prealabilă a creditorului, debitorului principal și celorlalți fideiutori (art. 1755 din Proiect). Această situație este *nou reglementată* în Proiect, neexistând o prevedere similară în actualul Cod civil; dacă obligația s-a stins prin darea în plată către creditor a unui bun, chiar dacă acesta a fost evins (art. 1756 din Proiect este similar cu art. 1683 din Codul civil); prin neinițierea de către creditor a acțiunii împotriva debitorului principal în termen de 3 luni de la data scadenței pentru plata datoriei; în situația în care creditorul a intentat acțiunea, dar nu a continuat-o cu diligență, fideiusiunea încetează (art. 1757 din Proiect - *este o situație nouă*); prin moartea fideiutorului (art. 1758 din Proiect - constituie de asemenea o *situație nouă*).

²¹Dreptul la acțiune în repetițiune este prevăzut la art. 1672 alin. 1 din Codul civil

²²A se vedea art. 1750 din Proiect

²³A se vedea art. 1751 din Proiect.

Referitor la cele prezentate anterior, considerăm că noile situații reglementate prin Proiect sunt binevenite și echitabile, în special pentru fideiusor, mai ales dacă avem în vedere caracterul accesoriu și personal al fideiusiunii.

13. Concluzii. Considerăm că, prin Proiectul Codului Civil, s-a adus o substanțială îmbunătățire a cadrului legislativ în materia garanțiilor personale, încercându-se a se acoperi lacunele vechii reglementări pe de o parte, iar pe de altă parte să se armonizeze prevederile atât cu realitățile socio-economice din România, cât și cu legislația europeană în materie.